

1

Det var tirsdag 25. desember, like etter kl. 12. Jeg svingte den tunge slegga i en doven rytme. Veggen var tykk og hard, og brøt motvillig sammen i stykker av sement og stein, som ved hvert dumpe drønn føk som granatsplinter over tregulvet. Jeg kjente svetten renne i lange strimer gjennom støvet i ansiktet og på overkroppen. Det var rene bakerovnen der inne, til tross for at vinduene sto åpne.

Mellom slagene hørte jeg mobiltelefonen ringe. Jeg ville helst ikke komme ut av rytmen – i denne varmen var det vanskelig å få maskineriet i gang igjen. Jeg senket det lange håndtaket langsomt og gikk inn i stuen. Bitene av muren var skarpe under de nakne føttene mine. På mobilskjermen sto det JEANETTE. Jeg tørket av en skitten hånd på shortsens og tok telefonen.

«Jepp.»

«God jul.» Den raspende stemmen til Jeanette Louw, ladet med en uforklarlig ironi, som alltid.

«Takk, det samme.»

«Det er vel godt og varmt der ...»

«Trettiåtte ute.»

Om vinteren pleide hun å si: «Det er vel deilig og kaldt der ...», med utilslørt bebreidelse hva gjaldt mitt valg av bosted. «Loxton,» sa hun nå, som om det var et *faux pas*. «Da får du bare svette. Hva gjør man til jul på de kanter?»

«River veggen mellom kjøkkenet og badet.»

«Kjøkkenet og badet?»

«Det var slik de bygde dem i gamle dager.»

«Og slik feirer du altså jul? Etter gammel, landsens tradisjon?» Hun bjeffet frem en latter, et enkelt, høylytt «Ha!»

Jeg visste at hun ikke ringte for å ønske meg god jul. «Du har en jobb til meg?»

«Nemlig.»

«Turist?»

«Nei. En kvinne fra Cape, faktisk. Hun sier at hun ble overfalt i går. Hun vil ha deg omtrent en uke. Har allerede betalt depositumet.»

Jeg tenkte på pengene jeg trengte. «Å?»

«Hun er i Hermanus. Jeg sms-er adressen og mobilnummeret til deg. Jeg skal fortelle henne at du er på vei. Ring hvis du får problemer.»

Jeg møtte Emma le Roux for første gang i et strandhus med utsikt over den gamle havnen i Hermanus. Huset var imponerende, tre nye toskanske etasjer der rikfolk kunne boltre seg, hoveddør med utskåret treverk og en dørhammer formet som et løvehode.

Kvart på syv om kvelden 1. juledag åpnet en ung mann med langt, krøllete hår og stålinnfattede briller døren. Han presenterte seg som Henk og sa at de ventet meg. Jeg kunne se at han var nysgjerrig, selv om han skjulte det godt. Han ba meg komme inn og vente i stuen mens han hentet «miss le Roux». En formell mann. Lyder kunne høres lenger inne i huset – klassisk musikk, samtale. Det luktet mat.

Han forsvant. Jeg satte meg ikke. Etter en seks timers kjøretur med Isuzuen gjennom Karoo, foretrakk jeg å stå. Det sto et juletre i rommet, stort og kunstig med barnåler av plast og narresnø. Det blinket i mangefargede lys. I toppen av treet satt en engel med langt, blondt hår og utspilte vinger, som en rovfugl. Bak engelen var gardinene trukket fra de store vinduene. Bukten lå der så vakert i den sene ettermiddagen, havet rolig og stille.

«Mr. Lemmer?»

Jeg snudde meg.

Hun var liten og slank. Det svarte håret var klippet helt kort, nesten som en manns. Øynene var store og mørke, ørene så vidt spisset oppover. Hun så ut som en nymfe fra en barnebok. Et øyeblikk ble hun stående og betrakte meg, det uvilkårlige opp og ned-blikket for å se om jeg svarte til forventningene. Hun skjulte skuffelsen godt. Vanligvis venter de seg en som er større og mer imponerende – ikke denne middelmådigheten i høyde og utseende.

Hun kom bort til meg og rakte frem hånden. «Jeg er Emma le Roux.» Hånden hennes var varm.

«Hei.»

«Vær så god og sitt.» Hun gjorde en bevegelse mot sittegruppen.
«Kan jeg by Dem noe å drikke?» Stemmen var uventet dyp, som om den tilhørte en større kvinne.

«Nei takk.»

Jeg satte meg. Hun beveget den lille kroppen smidig, som om hun følte seg absolutt vel i den. Hun satte seg overfor meg og trakk bena oppunder seg, helt hjemme her. Jeg lurte på om dette var hennes sted, og hvor pengene kom fra.

«Jeg ...» Hun gjorde en bevegelse med hånden. «Det er første gang jeg har livvakt ...»

Jeg visste ikke helt hva jeg skulle svare. Lysene på juletreet blinket med monoton regelmessighet over henne.

«Kanskje De kan forklare hvordan det foregår,» sa Emma likefrem. «I praksis, mener jeg.»

Jeg hadde lyst til å si at hvis man bestiller en slik tjeneste, burde man vite hvordan det foregår. Det finnes ingen bruksanvisning.

«Det er ganske enkelt. For å kunne beskytte Dem, må jeg kjenne til alle Deres bevegelser, hver dag ...»

«Selvfølgelig.»

«Og hva slags trussel vi står overfor.»

Hun nikket. «Vel ... jeg er ikke helt sikker på hva trusselen går ut på. Det har skjedd et par merkelige ting ... Og Carel overbeviste meg ... De kommer straks til å treffe ham, han har allerede benyttet seg av tjenestene deres. Jeg ... Det skjedde et overfall, i går morges ...»

«På Dem?»

«Ja. Det virket i alle fall sånn ... De brøt opp døren og kom seg inn.»

«De?»

«Tre menn.»

«Var de bevæpnet?»

«Nei. Ja. De ... det skjedde så fort ... Jeg ... jeg så dem bare så vidt.»

Jeg undertrykte lysten til å heve øyenbrynene.

«Det lyder sikkert ... rart,» sa hun.

Jeg sa ingenting.

«Det var ... underlig, mr. Lemmer. Nesten ... uvirkelig.»

Jeg nikket oppmuntrende.

Et øyeblikk så hun skarpt på meg. Så bøyde hun seg frem og tente en bordlampe ved siden av seg.

«Jeg har et hus i Oranjezicht ...»

«Så dette er ikke Deres faste bopel?»

«Nei ... dette er huset til Carel. Jeg er bare på besøk. I anledning julen.»

«Jeg skjønner.»

«I går morges ... Jeg ville gjøre ferdig jobben før jeg begynte å pakke til helgen ... Kontoret mitt ... Jeg jobber hjemmefra. Sånn rundt halv ti tok jeg en dusj ...»

Historien hennes fløt ikke helt i begynnelsen. Det virket som om hun hadde en viss motvilje mot å gjenoppleve den. Setningene var ufullstendige, hendene rolige, stemmen høflig, likegyldig og monoton. Hun oppga flere detaljer enn det som strengt tatt var nødvendig for situasjonen. Kanskje følte hun at det ble mer troverdig på den måten.

Etter at hun hadde dusjet, sto hun på soverommet og kledde på seg, med ett ben i jeansen, litt ute av balanse. Hun hørte hageporten gå opp, og gjennom blondgardinen så hun tre menn bevege seg raskt og målbevisst gjennom den lille forhagen. Før de forsvant ut av synsfeltet på vei mot inngangsdøren, hadde hun registrert at de bar finlandshetter. De hadde stumpe gjenstander i hendene.

Hun var en moderne, enslig kvinne. Bevisst. Hun hadde ofte tenkt på muligheten for at hun kunne bli offer for en forbrytelse, og hvordan hun ville forholde seg hvis det verste skulle skje. Derfor tråkket hun oppi det andre buksebenet og trakk jeansen raskt over hoftene. Hun var bare halvt påkledt, i bh og jeans, men det viktigste var å nå frem til alarmknappen og være klar til å trykke på den. Men ikke riktig ennå, sikkerhetsporten og innbruddsgitteret gjensto. Dessuten ville det vært flaut å rope «ulv» i utrengsmål.

På nakne føtter løp hun over teppet mot alarmknappen på soveromsveggen. Hun løftet fingeren og ventet. Hjertet dunket i halsen, men hun hadde fremdeles kontroll. Hun hørte lyden av metall som motvillig ble bendt og brukket. Sikkerhetsdøren var ikke så sikker lenger. Hun trykket inn alarmen. Den ulte i taket over henne, og med lyden fulgte en bølge av panikk.

Det var som om hennes egen historie trakk henne inn, og øynene og hendene begynte å fortelle med. Stemmen fikk en musikalitet i seg og tonehøyden steg.

Emma le Roux løp gjennom den korte gangen mot kjøkkenet. Det foresvevde henne at inntrengere og tyver ikke vanligvis brukte denne metoden. Redselen steg. I hastverket løp hun på baddøren med et dumpt smell. Hendene skalv da hun åpnet låsboltene og vred om nøkkelen. I samme sekund som hun rev opp døren, hørte hun et brak i entreen, og glass som knustes. Inngangsdøren var brutt opp. De var inne i huset.

Hun tok et skritt ut, og stanset. Gikk tilbake til kjøkkenet for å rive med seg et kjøkkenhåndkle som hang over vasken. Hun ville dekke seg til med det, være mindre naken. Senere skulle hun bebreide seg selv for denne irrasjonelle reaksjonen, men den hadde vært rent instinktiv. Hun nølte i enda en brøkdel av et sekund. Skulle hun gripe et våpen, en stor kjøkkenkniv? Hun undertrykte impulsen.

Hun løp ut i den sterke solen med kjøkkenhåndkleet trykket mot brystet. Den sirlig hellelagte bakgården var liten.

Hun stirret på den høye betongmuren som skulle beskytte henne, holde verden ute. Nå holdt den henne inne. For første gang skrek hun. «Hjelp meg!» Et nødsrik til naboene som hun ikke kjente, for dette var urbane Cape Town, der man holdt avstand, trakk opp hengebroen om natten og holdt seg for seg selv. Hun kunne høre dem i huset bak seg. En av dem ropte noe. Hun fikk øye på den svarte søppelkassen ved betongmuren – en fluktmulighet.

«Hjelp meg!» ropte hun mellom de rytmiske ulene fra alarmen.

Emma kunne ikke huske hvordan hun kom seg over muren. Men det gjorde hun, i én eller to adrenalindrevne bevegelser. Kjøkkenhåndkleet ble igjen i prosessen, og hun landet i naboens bakgård uten det. Venstre kne skrapte mot noe. Hun kjente ingen smerte; først senere oppdaget hun den lille riften i jeansstoffet.

«Hjelp meg!» Stemmen var høy og desperat. Hun la armene i kors over brystet for å beholde en flik av anstendighet og la på sprang mot naboens baddør. «Hjelp meg!»

Hun hørte søppelkassen velte og visste at de var rett bak henne. Døren foran henne gikk opp, og en gråhåret mann i hvitprikket, rød badekåpe, kom ut. Han hadde en rifle i hånden. De sølvhvite øyenbrynene vokste lange og tette over øynene, og strakte seg som vinger over pannen.

«Hjelp meg,» sa hun med lettelse i stemmen.

Naboen lot øynene hvile på henne et øyeblikk, en voksen kvinne

med gutteaktig skikkelse. Så hevet han øyenbrynene og så på muren bak henne. Hun var nesten borte hos ham nå, og kastet et blikk bakover. Et hode med finlandshette kom et øyeblikk til syne over betongen.

Naboen trakk av. Skuddet ga gjenlyd mellom de mange veggene rundt dem og kulen slo inn i huset hennes med et skarpt smell. Det pep i ørene. Hun sto skjelvende ved siden av naboen. Han så ikke på henne. Han trakk i sluttstykket, og en patronhylse falt ned på sementtrappen.

Naboen skannet muren med blikket.

«Drittsekker,» sa han og tok sikte langs løpet. Han beveget geværet horisontalt, for å dekke hele fronten.

Hun visste ikke hvor lenge de sto der. Angriperne var borte. Hørselen kom tilbake med en susende lyd, og hun hørte alarmen igjen. Til slutt senket han riflen og spurte, med en stemme som var breiddfull av medfølelse og østeuropeisk aksent: «Er alt bra med deg, vennen min?»

Da begynte hun å gråte.

tiden